

25 lutego

**wspomnienie dobrowolne św. Walburgi, przeoryszy
- patronki położnych, wzywanej w przypadku kaszlu,
w obronie przed wścieklizną, dżumą, chorobami oczu**



Św. Walburga urodziła się w 710 roku w Dewon, jako córka św. Ryszarda, króla Wessexu i św. Bonny (Wunny). Jej braćmi byli św. Willibald i św. Winebald. Odebrała bardzo staranne wychowanie, od dzieciństwa była obdarzona niezwykle darami natury i nadnaturalnymi łaskami. Gdy miała 11 lat jej ojciec oddał ją pod opiekę zakonnicom w klasztorze św. Scholastyki w Wimborne, a sam udał się z synami na pielgrzymkę do Italii, zachorował ciężko we włoskiej Lukce i zmarł w lutym 722 roku. Św. Willibald i św. Winebald wstąpili do benedyktynów na Monte Cassino, skąd wezwani przez swego wuja, św. Bonifacego, udali się do Niemiec. Walburga przywdziała habit zakonny, przebywała w klasztorze w Wimborne przez 26 lat, ciesząc się opieką ksieni, św. Tatty. Bracia poprosili ją, aby przybyła do Niemiec i pomogła im w pracy apostołskiej, przy zakładaniu żeńskich klasztorów i nauczaniu dziewcząt.

Wyruszyła z Anglii wraz z 30 zakonnkami w 748 roku. Gdy w okolicach kanału La Manche rozpętała się straszna burza, św. Walburga żarliwie modliła się o uciszenie żywiołu, który zagrażał ich życiu i nagle burza ucichła. To wydarzenie przyniosło jej poważanie i cześć. Wraz ze swoimi towarzyszkami dotarła do Turyngii, do św. Willibalda, gdzie z jego pomocą założyła klasztor w Bishofsheim nad rzeką Tauber, którego została przeoryszą. Obaj bracia założyli klasztory męski i żeński w Heidenheim, sprowadzając tam po dwóch latach św. Walburgę. Gdy Winebald sprawujący funkcję przeora w męskim klasztorze zmarł w 761 roku, jego

obowiązki przejęła św. Walburga, pełniąc je aż do swojej śmierci. Zmarła w opinii świętości 25 lutego 779 roku i została pochowana obok św. Winebalda. Zakony w Heidenheim popadły w ruinę w czasie rządów następcy Willibalda, więc w 870 roku biskup Eichstaett Otokar postanowił przywrócić im dawną świetność. W czasie prac zbeczczono grób Świętej i ta ukazała się rozżalona we śnie biskupowi. Gdy krótko potem zawalił się ściana kościoła, odczytano to jako znak niezadowolenia św. Walburgi, więc przeniesiono jej relikwie do kościoła p.w. św. Krzyża (obecnie św. Walburgi) w Eichstaett we wrześniu 870 roku.

W 893 roku w czasie przekazywania części relikwii do klasztoru w Monheim, biskup Erchanbold odkrył, że mostek Świętej wydziela wonny olej, mający lecznicze właściwości. W XIV wieku śmiertelnie chory biskup Filip z Rathsmahausen dzięki niemu odzyskał zdrowie. Olej płynął on szczególnie obficie w czasie Podniesienia, i wypływa ze świętych szczątków aż do dzisiaj, w październiku i w lutym. Została kanonizowana 1 maja 870 roku przez papieża Hadriana II.

W ikonografii św. Walburga jest przedstawiana w habicie benedyktyńskim z pastorałem, czasami w towarzystwie swoich braci. Jej atrybutami są: fiolka, korona, księga, psy.

Modlitwa:

Święta Walburgo, któraś wszelkie ziemskie zaszczyty porzuciła, aby całkowicie i wyłącznie Chrystusowi się oddać, módl się za nami do Twego Boskiego Oblubieńca, aby nam dopomógł do wyrzeczenia się świata, a tym samym oddania się zupełnej służbie Bożej. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen.